

Sükunetin Hükümü

– NEJAT HOCA · 30 Haziran 2025

Çekil artık ensemden ey geçmişin yankısı, Dövüşemedim seninle, tükendi bak nefesim. Bir suçlu aramadım, olmadı da bir tanık, Bu kendi kendime yazdığım suskun bir mahkeme. Sırtımdaki hançer paslanmış da olsa artık, Kabullendim izini, mühürledim imzamları. Ne isyan dökülür dilimden ne de serzeniş, Bu yük benimdir, taşırım sessizce omuzumda. Yanmaz bu yangın gözle, sesi yok ne feryadın, İçten içe kavrulmak, ateşin en halisi. Verdim hükümü, sustum; ne beraat, ne af beklerim, Kapattım kendime tüm kaçış kapılarını. Gözlerimde aramayın bir ışığın izini, Zira sönmeyi seçtim parlamaktan evvelce. Bulduğum huzur, kederin ta derinliklerinde, Bir mağaranın sessizliğinde yankılanan “amin” gibi. Barıştım evvela benliğimle, sonra kaderle, Ve ezelden gelen o değişmez sırla nihayet. Bırakın bu yükü, benimle birlikte olsun, Sükûnettir artık bana düşen son yoldaş.